

תת"ע 8206/11/17 - מדינת ישראל נגד שלמה שנהב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8206-11-17 מדינת ישראל נ' שלמה שנהב

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ המתמחה מר דאודי

שלמה שנהב

הנאשם:

מזר דין

על פי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום, זאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו, כי ביום 28.5.2017 בשעה 18:20 נכנס לצומת לא פנוי באופן, שנהג עם רכבו אל תוך צומת מבלי שהיה ביכולתו לעבור ולהמשיך בנסיעה וזאת ללא הפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 65 לתקנות התעבורה. ביום 12.12.2017 כפר הנאשם במיוחס לו, כשטען שבעת שנכנס לצומת- התנועה זרמה, הוא לא נדחף, אולם הרכב שהיה לפניו חסם את המסלול שלו, כאשר הוא התעכב מעט, אולם במקום שבו נעמד הוא לא היווה הפרעה לתנועה, ולא להולכי הרגל, ומקום עמידתו היה במקום פינתי, כך שתנועת כלי הרכב בצומת לא נתעכבה. משכך, נקבע התיק להוכחות.

בפרשת התביעה העיד עד תביעה אחד, **רס"ל חמזה שכבי**, באמצעותו הוגש לבית המשפט דו"ח תנועה - הוא כתב האישום שהוגש לנאשם, **ת/1**.

העד העיד, כי הם- המשטרה, אוכפים במקום עבירות הגורמות לעומסי תנועה, שכן מדובר במקום מועד. בחקירתו הנגדית, לא ידע לומר היכן עמד בצומת בעת שאכף את העבירה, לא ידע לומר מאיזה כיוון ראה את העבירה נעברת. כשנשאל במה התבטאה ההפרעה, שכן הנאשם לא יכול היה גם להפריע לתנועה לזרם ובו בעת, להפריע להולכי הרגל לחצות במעבר חצייה, שאז הנאשם היה אמור להיות במרכז הצומת, ובפאתי הצומת באותה העת, לא ידע לענות. העד לא יכול היה להבהיר ולתאר בפרוטרוט כיצד נעברה העבירה, מה היו העובדות הפיזיות אשר הקימו את אותה העבירה אשר יוחסה לנאשם בכתב האישום, אלא כל הזמן העיד כי לא היה רשם את הדו"ח מבלי שהייתה מדובר בחסימה, ובהפרעה לתנועה. לא ידע לומר לאיזה מקום הובל הנאשם לאחר שנעצר ולצורך רישום הדו"ח, וכשהנאשם הציג לו צילום מקום, שם לטענתו עמד, לאחר ביצוע העבירה, לא הסכים עמו העד אולם לא יכול היה ליתן או לציין מיקום אחר חלופי ששם נרשם הדו"ח. במסגרת חקירתו הנגדית של עד התביעה, הוגשו מטעם הנאשם:

נ/1 - שרטוט ששרטט הנאשם והציג בפני העד,

נ/2 תמונה שצולמה כמקום שם נרשם הדו"ח כנגדו, ולטענתו היווה הפרעה לתנועה שם, שתי תמונות **נ/3 ו-נ/4**, כמקום המדמה את מקום עמידתו של הנאשם, וממנו ביקש לקבוע כי לא ביצע הפרעה ומכך ביקש להוכיח שלא ביצע אף את העבירה המיוחסת לו.

בנוסף הוגש **נ/5**, הצומת שצולמה על ידי הנאשם עליה אף סומן איקס כמקום שבו לטענת הנאשם נעצר לצורך מעבר הולכי הרגל על גבי מעבר החצייה.

בפרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו, כשחזר על הדברים אשר אמר בדיון הכפירה, העיד שבהגיעו לצומת עצר כשהאור ברמזור היה אדום, ובעת שהתחלף לירוק המשיך לנסוע אל תוך הצומת כאשר התנועה זרמה לפניו, אלא שלקראת סיום הצומת מכונית אשר נסעה מצד ימין עברה לנתיב שלו, חסמה את דרכו, האטה את נהיגתו ועל כן היה חייב לעצור לפני מעבר החצייה, שכן הולכי הרגל כבר החלו לחצות את הכביש, אז פנה אליו השוטר, והוביל אותו על נתיב נסיעה לכיוון מזרח.

בחקירתו הנגדית- שרטט את המיקום שלו בצומת, את מיקומו של הרכב מימין אשר חסם את דרכו, ובעיקר חזר על העובדה כי התנועה זרמה, לא הייתה האטה כאשר נכנס לצומת, ולא יכול היה לדעת שהרכב יחסום את דרכו ויאט את נהיגתו.

בסיכומי הצדדים - ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם, מצינת שהשוטר עמד בצומת על מנת לאכוף עבירות דומות שנעברות שם באופן תדיר, המאשימה מבקשת מבית משפט לקבוע כי עמידת השוטר הייתה כ-30 מטר ממקום ביצוע העבירה, שכן גבולות הצומת הם כ-30 מטר, וכן ביקשה לקבוע שהנאשם גרם להפרעה לכלי הרכב שנוסעים לכיוון צפון, ומאוחר יותר כשנעמד בצומת על מנת לתת להולכי הרגל לעבור את מעבר החצייה.

הנאשם ביקש לזכות אותו מן הנימוקים שהדו"ח איננו מפורט דיו ומכל הטעמים שהעלה בעדותו בפניו.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות שהוגשו, אין לי אלא לזכות את הנאשם מחמת הספק, וזאת לאחר שעיינתי **בת/1**, הדו"ח שנרשם על ידי השוטר, ואשר הינו חסר פרטים משמעותיים ורבים אשר יש בהם כדי להשפיע השפעה ישירה על יכולתו של בית המשפט לבחון את הגרסאות, ולהחליט איזו היא הגרסה הנכונה, ככזו המתארת את אשר אירע באותו הרגע בצומת. **בת/1** נכתב, כי הנאשם נהג ברחוב הרכבת, ממערב למזרח, כשהנאשם נכנס לצומת מבלי יכולת להמשיך בנסיעה עקב עומסי תנועה, תוך גרימת חסימת הצומת לכלי הרכב הנוסעים לכיוון רחוב מנחם בגין מדרום לצפון, וכן גרם הפרעה להולכי הרגל החוצים את מעבר החצייה.

עוד כותב השוטר כי הוא עמד בצומת הנ"ל, הבחין בנהג, והיה עמו בקשר עין רצוף עד לעצירתו. השוטר לא ציין היכן עמד בצומת, האם היה מול נסיעת הנאשם או לצידו, לא ציין מרחק מן הרכב בעת שזיהה את ביצוע העבירה, אבל בעיקר לא תיאר באיזה אופן היוותה נהיגתו של הנאשם הפרעה לתנועה בהמשך נהיגת כלי הרכב מדרום לצפון, האם מדובר בעמידה של כלי הרכב, או שמא בהאטה.

האם בהתנהגות זו גרם לאחרים לעקוף אותו או התנהגות אחרת שיש בה כדי לתאר את אותה הפרעה. לגבי הפרעה בדמות עמידה לפני מעבר החצייה הרי שבעניין זה הנאשם עצמו מסכים, כי עמד לפני מעבר החצייה ואולם על פי התמונות אשר הגיש **נ/2 ו-נ/5**, וכן על פי הסקיצה **נ/1**, ניתן לראות, כי אין בעמידה זו של רכב הנאשם, על מנת לחסום את דרכם של כלי הרכב אשר נסעו בנתיב ישר ועל כן יסודות העבירה לא התקיימו.

לו כתב האישום היה מפורט דיו, ובית המשפט היה רואה בעיני רוחו כיצד גרם הנאשם הפרעה לזרימת התנועה, ייתכן שהתוצאה הייתה אחרת, אולם חסר משמעותי שכזה איננו יכול להביא, אלא לתוצאה של זיכוי הנאשם מחמת היעדר פרטים. לפיכך, ומאחר והמאשימה לא עמדה בנטל המוטל על כתפיה, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ח, 19 מרץ 2018, בנוכחות הצדדים.